No. 47. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 19 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven, 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— In het graafschap Suffolk is op den 29. Maart eene zaak voor het Hof behandeld, die welligt in de regterlijke jaarboeken zonder voorbeeld is. Eene jonge vrouw is beschuldigd haren jeugdigen man, na een huwelijk van eerst drie weken, vergiftigd te hebben.

De vervolger van wege de kroon, de heer *Gurney*, heeft de daadzaken op de volgende wijze voorgesteld: *Catherine Foster*, hoogstens 18 jaren oud, is de eenige dochter eener niet onbemiddelde weduwe van het dorp Acton. Op den 27. October ll. heeft zij *John Foster* gehuwd, 22 jaren oud, die eenvoudig boerenknecht was, maar die om zijne bekwaamheid hoop had, om spoedig zelf eene boerderij te beginnen. De jonge lieden, in hetzelfde dorp geboren, hadden sedert vele jaren kennis aan elkander; hunne ouders hadden niet den minsten dwang op hen uitgeoefend. Men kon dus deze vereeniging als een huwelijk uit liefde beschouwen. De eerste der wittebroodsweken werd bij de moeder van *Catherine* doorgebragt. Na acht dagen verliet de jonge vrouw, men weet niet om welke redenen, de echtelijke woning en begaf zich naar eene tante te Bury. Tien dagen later keerde zij tot haren man terug. Verscheidene getuigen hebben haar hooren zeggen, dat, zoo zij vóór haar huwelijk naar Bury was gegaan, zij *Foster* niet zou getrouwd hebben. Deze was een werkzaam, gezond man, die nooit ernstig ziek is geweest.

Op den 17. November, juist 3 weken na het huwelijk, kwam *Foster* des avonds tusschen 6 en 7 uren volmaakt gezond van zijn werk terug. Hij gebruikte zijn avond-eten met zijne vrouw en eenen jongen broeder van deze laatste. Dit eten bestond, naar de gewoonte der landlieden in die streek, in eene podding, gekookte aardappelen en thee. De jonge vrouw en het kind, die met hunne moeder het middagmaal hadden genoten, gebruikten niets van de podding. Nadat *Foster* smakelijk had gegeten, klaagde hij over brandende hitte in de maag, en weldra vertoonden er zich [illegible] te bed moest gelegd worden. De moeder der beschuldigde zond deze uit om voor zes stuivers brandewijn te halen, welke zij met haverdegort mengde. Dit middel hetwelk de landlieden voor onfeilbaar houden tegen slechte spijsvertering, deed het kwaad slechts erger worden. Gedurende den ganschen nacht was de man ten prooi aan een verschrikkelijk lijden, en des anderen daags te vier ure bezweek hij. De geneesheer, die in zijne laatste oogenblikken bij hem was, schreef zijnen dood aan *Engelsche*, dat is, sporadische, niet besmettelijke cholera toe. Deze plotselijke dood had groote verwondering gewekt, zonder dat men echter eenig vermoeden op eene misdaad had. Maar de pot waarin eenige stoffen waren, werd op een mesthoop geledigd, en achttien kippen, die er van aten, stierven plotseling.

Verscheidene heelkundigen waren bij de lijkopening tegenwoordig; een van hen schreef den dood toe aan eene breuk van de hartslagader. De overigen deelden een ander gevoelen, maar geen hunner vermoedde eene misdaad. Eerst na het begraven van *Foster*, kwam men door het verschil van gevoelen der landlieden van de kunst, en door het plotseling sterven der 18 kippen op de gedachte van vergiftiging. De overheid liet het lijk weder opgraven en men ging over tot een naauwkeurige ontleding van de in de maag en de darmen zich bevindende stoffen. Men vond er duidelijk rattenkruid in. In het linnen zakje, waarin de podding was gekookt, en bij de overblijfselen der hoenders, werden ook sporen van dit vergif gevonden. Een der scheikundige beoordeelaars heeft verklaard, dat zoo de beschuldigde en haar broertje van die podding gegeten hadden, zij ongetwijfeld zouden omgekomen zijn. Zij had zich zorgvuldig daarvan onthouden en ook haar broertje niet anders dan aardappelen en thee gegeven, onder voorwendsel dat zij te laat hadden gegeten.

De getuigen hebben de bijzonderheden, in dit verhaal van den heer *Gurney* bevestigd. De reis van *Catherine Foster* naar Bury-Sint-Edmunds, eene week na de voltrekking van het huwelijk, is met een geheimzinnigen sluijer omgeven. Daar de regter het regt niet heeft om de beschuldigde te ondervragen, is *Catherine Foster* op dit punt, ten gevolge van den raad hares verdedigers, in geene opheldering getreden. Sommigen gissen dat zij *Foster* alleen had getrouwd uit spijt omdat een meer geliefde minnaar haar had verlaten, en dat de verzoening, tusschen de twee gelieven bewerkt, haar had doen besluiten om door eene verfoeijelijke misdaad den band des huwelijks te verbreken.

De heer *Power* voor de beklaagde heeft trachten te bewijzen dat zij nooit in het bezit van rattenkruid geweest is. Dat hare moeder er geen gehad heeft om ratten uit te roeijen, en dat uit niets bleek hoe dit vergif in de podding had kunnen komen.

De lord eerste baron heeft de debatten geresumeerd en aan de gezworenen niet ontveinsd, dat indien al geen ander, dan de beschuldigde het vergif in het door haar klaargemaakte eten had kunnen werpen, men echter geenerlei gissing kon maken over de oorzaak die haar tot zulk eene daad had kunnen aanzetten.

De Jury heeft haar na eene lange beraadslaging schuldig verklaard.

Op het hooren van deze verschrikkelijke uitspraak, heeft *Catherine* veel aandoening doen blijken, maar toen de regter, zijn zwart fluweelen hoofddeksel opgezet had en haar plegtig de grootheid harer misdaad onder het oog had gebragt, terwijl hij haar veroordeelde om aan een paal geworgd te worden, en den dag der strafoefening bepaalde, voegde hij er bij: gij hebt niets meer van de menschen te wachten, en moet u thans aan den barmhartigen God houden, dat Hij uwer ziele genadig zij. Hierop heeft zij uitgeroepen dat zij onschuldig was en is onder hevige zenuwaandoeningen in de armen van den cipier flaauw gevallen, die haar naar de gevangenis heeft teruggebragt.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 14. April. Men verneemt, dat de directie der Nederlandsche Handel-Maatschappij een besluit heeft genomen, waarbij, ten einde alle misbruik van sterken drank te voorkomen, het gebruik van denzelven, gedurende de werkzaamheden in dienst dier maatschappij, onder welk voorwendsel ook, wordt verboden; onder bedreiging, dat zij, welke zich daaraan schuldig maken, zonder oogluiking van hunnen arbeid zullen worden ontslagen. Degene, onder wiens toezigt bovenstaand verbod wordt overtreden, zal, als daaraan deelnemende beschouwd en insgelijks overeenkomstig die bepaling behandeld worden.

Wij kunnen niet anders dan dezen maatregel van het eerste handels-ligchaam in ons land toejuichen en twijfelen niet, of dezelve zal rijke vruchten dragen en navolging vinden. Zoo veel is zeker, dat ook de directie van het algemeen rijks-entrepôt en der stads-waag hetzelfde gedaan hebben en dat bovengenoemde heilzame maatregel daar reeds in werking is.

DEVENTER, den 15. April. Men meent grond te hebben om te verwachten, dat er eerlang uit den boezem zelven van den Stedelijken Raad een voorstel zal gedaan worden tot meerdere openbaarmaking der handelingen en besluiten van dat ligchaam, vooral der jaarlijksche begrooting, zoo als te Leiden en Utrecht bij request verzocht is.

'S HERTOGENBOSCH, den 13. April. Bij vonnis van heden, heeft de regtbank den schrijver van het dichtstukje *de Verstootelinge*, in de *Noordbrabander*, schuldig verklaard aan lasteren en veroordeeld tot 3 maanden gevangenis, f 500 boete en ontzegging der regten, in art. 42 *C. P.* vermeld, voor den tijd van 7½ jaren. Men zegt, dat de veroordeelde zich in appel voorziet, en ook het Openbaar Ministerie in beroep zal komen.

VLISSINGEN, den 17. April. Het Provinciaal-Geregtshof van Noord-Braband, heeft den 14. dezer uitspraak gedaan in de bekende zaak onzer uitgeefster en het vonnis der Arr. regtbank te Middelburg bekrachtigd.

— Gedurende den storm van Vrijdag avond ll. is er brand ontstaan in eene boerderij aan den Kinderdijk bij Slijkenburg gemeente Kuinre. De gansche boerderij benevens een zestig stuks vee is een prooi der vlammen geworden. Bij deze brand is het verlies te betreuren van een aangenomen dochtertje van 8 jaren, hetwelk in de vlammen is omgekomen.

— Te Rotterdam is de stroom van landverhuizers naar N. Amerika zoo vermeerderd, dat er thans geene genoegzame scheeps-ruimte over is, om hen over den oceaan te brengen. Sedert de laatste twee dagen beliep het getal zoowel inlanders als duitschers ruim 2000.

— Van den Helder schrijft men van den 14. dezer:
Met den 15. April is Z. M. wachtschip, korvet *Castor*, opgelegd en buiten dienst gesteld, en op dien datum Z. M. fregat *Jason* als wachtschip in dienst gesteld.

— Den 16. Mei zal te Vlissingen in dienst gesteld worden Z. M. fregat *de Ryn*, onder bevel van den kapt ter zee *F. A. Jöhr*, alsmede Z. M. brik *Saparoea*, onder bevel van den luit. ter zee 1e kl. *A. D. Kluyskens*, en aan den Helder Z. M. brik *Zwaluw*, onder bevel van den kapt. luit. ter zee *C. Noorduyn*.

— Op heden uitgezeild Z. M. stoomschip *Cycloop*, onder bevel van den kapt-luit. ter zee *J. F. A. Coertsen*, naar Vlissingen, met een transport onderofficieren en manschappen, sterk 60 man, ten dienste van Z. M. fregat *de Ryn*.

GEMENGDE BERIGTEN.

De keizer van Rusland heeft 50,000 soldaten in 't werk gesteld aan den spoorweg van Petersburg naar Moskou; zoo een klus helpt nog. — Te Rome heeft een concert voor de arme Schotten en Ieren 1000 gouden dukaten opgebragt. — Op den Great-Western-spoorweg zyn by elken trein afzonderlyke rytuigen beschikbaar voor de alleen reizende jufferschap. John Bull is in dit geval ook in galanterie andere natien vooruit. — Te Nymegen heeft by het aanbreken van den dag iemand 9 mudden aardappelen uit een kelder gestolen, niettegenstaande die gesloten was met een' yzeren boom en voldoend slot en een soldaat er by op schildwacht stond. — De staatkundige zaken in Spanje verwarren, verwikkelen en verslimmeren zich dagelyks meer. — De Noord-Amerikaan raad de landverhuizing naar Amerika af noch aan, maar zal artikelen leveren waaruit ieder zal kunnen opmerken of het voor hem dienstig is om te gaan of te blyven. Kost f 1,50 in 't kwartaal. — De Gouv.-gen. der Ned. bez. op de kust van Guinea, van der Eb, is aan boord van het schip van der Eb, gevoerd door kapt. van der Eb, van Rotterdam naar zyne bestemming vertrokken. — De heer Lorgion zal Zr. Ms. portret zamenstellen uit de 150 psalmen, voluit geschreven. — In Leyden zyn cal-

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Tiende Hoofdstuk.

Bevattende Harri's verdere lotgevallen gedurende syn verblyf by Price, syne reis naar huis, en een verslag, waaruit men te weten komt, hoe het met al syne Hampsteader vrienden afliep.

Ieder, die eens uit logeren is geweest, zal met ons daarin overeenstemmen, dat het logeren bij iemand, die ons niet zeer na verwant is en in eene vreemde plaats woont, in het eerst allerbekoorlijkst is, maar op het laatst, vooral wanneer men er eenigen tijd vertoeft, allervervelendst wordt. Dit komt alleen daar van, dat in het begin alles nieuw voor ons is, dat men wederzijds honderd aardige historietjes heeft te vertellen, in het kort: dat men dan in eenen geheel anderen dampkring leeft, dan thuis. Wanneer men nu al dat nieuwe zoo lang bezien heeft tot dat het voor ons iets gewoons, om zoo te zeggen, oud geworden is; wanneer men elkander alles verteld heeft, wat er te vertellen was, en gehoord heeft, wat er te hooren was, dan wordt ons alles steeds dagelijks onverschilliger, wij vervelen ons, en verlangen weêr naar het hoekje van den haard, te meer omdat wij ons daar in geen enkel opzigt behoeven te generen.

Wij willen nu niet zeggen dat het bovengenoemde in al deszelfs verschillende punten op onzen Harri toepasselijk was; doch hij gewende te veel aan alles, en om die reden had het niet meer dat genoegelijke wat hij er in het begin in had gevonden.

Hij genoot voortdurend ontzaggelijk veel genoegen, en toch kon hij het verlangen naar zijn ouderlijk huis, het geliefkoosde kantoor, en den precieusen ordinaris niet onderdrukken. Evenwel had hij zijne ouders gezegd eene maand te zullen uitblijven, en zijnen patroon voor dat tijdbestek verlof gevraagd; hoe kinderachtig zou het nu staan, wanneer hij eerder terug kwam.

Eenige dagen na de groote soirée-musicale zat hij 's morgens heel vroeg over het zoo even vertelde na te denken, toen hem eensklaps Mary Vernan en haar gedrag, op dien vreugdevollen avond bij Jastink, voor den geest kwam. Onverklaarbaar was het hem, hoe zij thans zoo geheel anders kon handelen dan vroeger, toen zij hem verstooten had. Daar hij den geheelen ochtend volstrekt geene enkele pressante zaak te verrigten had, besloot hij haar een klein bezoek te geven, bijv. bij haar te gaan koffij drinken, ten einde haar eens te polsen in hoeverre zij bij haar laatste sythema was gebleven, en verders om ook met haren vader eene nadere kennismaking aan te knoopen. Zoo gezegd zoo gedaan. Op den gewonen tijd begaf hij zich derwaarts, en gedroeg zich zeer beleefd, welsprekend en voorkomend. Met de meeste oplettendheid luisterde hij naar de geleerde opmerkingen van Vernan, ja, hielp ze hem zelfs dikwijls uitleggen, waardoor hij niet weinig in diens achting rees.

Reeds sedert langen tijd had hij een aaneengeschakeld gesprek van Mary verwacht; maar neen, niets dan komplimenten en pligtbetuigingen vloeiden over hare lippen, en reeds had onze held alle hoop op eene zamenspraak opgegeven, toen eensklaps de oude Vernan opstond, en zich verontschuldigde eenige oogenblikken de kamer te moeten verlaten, om eene noodzakelijke commissie aan Jastink op te dragen.

En ziet! naauwelijks had Vernan zijne voeten over den drempel gezet, of er vloeiden een aantal woorden over Mary's mond. Het waren woorden, die regelregt uit het hart kwamen, en juist daarom des te welkomer waren.

- Beste vriend! zeide zij, ik durfde niet zoo veel spreken toen vader er bij was, om geene achterdocht op te wekken, doch raad eens wat ik, sedert wij elkander de laatste keer gezien hebben, uitgevoerd heb.
- Mijn hemel! hoe kan ik dat raden? antwoordde Harri geheel verslagen.
- Luister! veel tijd hebben wij niet, dus moet alles zoo kort mogelijk behandeld worden, maar dien Liverpoolschen heer heb ik afgeschreven.
- En de rest? -
- O, die kunt ge raden.
- Maar ik heb nimmer raden geleerd.
- Wel, hoor me nu eens aan.
- Maar spreek dan toch.
- Welnu! ik heb u in zijne plaats gekozen.
- Hoe? . . . . wat? . . . maar ik begrijp niet, zeide Harri op zijne nagels bijtende, en bijna geheel versuft van verwondering.
- Ik des te beter, hernam Mary, gij bemint mij en ik bemin u, ziedaar alles in zeven woorden. Widers weet gij dat van uitstel afstel komt, dus zoude ik gaarne zien, dat er van uwen kant eene poging bij mijn geachten vader werd aangewend.

Zoo iets was bijna onbegrijpelijk voor onzen held; zulk eene vrijmoedigheid bij een meisje; neen, dat had hij nooit verwacht.

- Mijn God! is het mogelijk, Mary Vernan! wat zegt gij? barstte hij uit.
- St! riep deze, daar komt vader weder terug.

En inderdaad trad de heer Vernan op hetzelfde oogenblik de kamer binnen.

- Hebt gij het gesprek kunnen gaande houden? vroeg hij.
- Dat zou ik denken, mijnheer! antwoordde Harri, die zich zoo spoedig mogelijk hersteld had.

Nu begon men over koetjes en kalfjes, over matigheid en verkwisting, en over het bureaucratie in Londen te keuvelen, en toen al die onderwerpen in eene opeenvolgende orde waren behandeld, vertrok Harri, na de noodige handdrukken en komplimenten.

Den volgenden morgen lag hij nog in zijn bed te geeuwen en te gapen, toen er onverwacht aan de kamerdeur werd geklopt.

- Wie daar? vroeg Harri.
- Ik! riep de meid.
- Wie is ik?
- Mine, de meid!
- En wat wilt gij?
- En brief voor u, die met den post gekomen is.
- Zie eens wat postmerk er op staat.

sche zilvercentstukken in omloop. — Geslagen een gedenkpenning op Z. M. hofkapellaan Do. Dermout in koper à f 3, contant te bekomen in den Maréchal de Turenne te 's Hage, ten profijte van 't algem. synodale predikanten weduwenfonds. — Aanbesteed voor 10 gereformeerde personen, een kerk te Balgooy: 't fonds voor noodlydende kerken en personen betaalt f 1500; en de berooide schatkist f 1500. — Do. Molenaar heeft den prins van Oranje ll. Zondag 't nachtmaal toegediend, alsmede de prinses. — Men vraagt wat de Nederlandsche armée heeft aan den ouden, duren divisie-generaal Schuurman, noch mogende, noch moetende, noch zullende ooit weer vechten. — De veldmuis rigt nog veel schade aan omtrent Sneek. — De scherpe, door van Hall zoo scherp vervolgde Wespen, hebben over hunnen vervolger getriumfeerd.

MENGELINGEN.

» Blik op Holland."

Onder bovenstaand opschrift bebelst *le Courier Français*, van 2. April, een overzigt van onzen politischen toestand, hetwelk in meer dan één opzigt opmerking verdient. Niet alleen de uitgebreidheid des artikels, maar ook, hier en daar, eenige scherpe uitdrukkingen jegens « openbaar gestelde magten," hoeden ons terug, om het in zijn geheel mede te deelen; ziehier, echter, deszelfs hoofdzakelijken inhoud:

« Wat men ten huidigen dage het koningrijk der Nederlanden noemt, is niet meer dan een arm overblijfsel van den staat, 't welk de Weener tractaten stichtteden; het heeft zijne schoonste provinciën verloren, ten gevolge der onhandige regering van den eersten Nassauschen koning, wiens onverdraagzaamheid in het staatkundige en in het godsdienstige, meer nog dan zijne verkeerde financiële maatregelen, de Belgische provinciën in opstand bragt. Holland, met schulden overladen en uitgeput door ontzaggelijke opbrengsten, hoopte, dat althans de zoon van den koning, die afdankte (*l'abdicateur*), het vrijzinniger instellingen zou bewilligen, wezenlijk gewaarborgd door eene ware nationale vertegenwoordiging; dat de druk der lasten zou worden gelenigd; dat handel en nijverheid, aan vrijheid hergeven, in het land, zoo al niet de oude welvaart, dan toch genoeg middelen om in het levensonderhoud te voorzien, zoude afwerpen, en de ingezetenen niet genoodzaakt mogten worden om brood te gaan zoeken op transatlantischen bodem.

« WILLEM II gaf aanvankelijk de schoonste beloften. De grondwet zou worden herzien; onverwijld zou men zich bezig houden met eene nieuwe wet op het kiesregt; in de financiën zou de orde worden hersteld; de noodwendige bezuinigingen zouden worden ingevoerd; de lasten stonden verminderd te worden; de verarming, in hare bron aangetast, zou niet langer aan de grondslagen des staats knagen. Deze beloften ontvingen zelfs eenen aanvang van verwezenlijking.

« Onderscheiden personen, die, hetzij in de Kamers, hetzij onder het volk, de maatregelen der oude regering met energie bekampten, werden uitgenoodigd om zich te vereenigen met de nieuwe regering, welke hunne populariteit en hun doorzigt zouden helpen bevestigen, overeenkomstig de wenschen der natie.

« Het was een valstrik. Men wenschte slechts eenen wapenstilstand om krachten te hervatten; men wenschte de oppositie te depopulariseren.

« Weldra werd er eene ontzaggelijke gedwongen leening aan de natie opgelegd; meer dan twee honderd millioen franken, die, in weerwil van de tallooze leeningen van WILLEM I, nog in deficit waren en teruggegeven moesten worden aan bijzondere kassen, aan liefdadige stichtingen, wier gelden door heiligschendende handen waren aangetast, meer dan tweehonderd millioen franken, zeggen wij, werden uit het volk geput (*furent prélevés sur la subsistance du peuple*).

« Wat de verkwistingen betreft, die door de ministers en agenten der oude regering waren gepleegd, — zoo werd er tusschen de regering en de Kamers, die zich door hare dienstvaardigheid mede schuldig maakten, overeengekomen, dat men ze met den mantel der liefde bedekken zou.

« Die mantel van liefde dekte, van dat oogenblik af aan, de regering, de ministeriële meerderheid der Kamers en de bezoldigde organen der pers.

« Wat, daarentegen, bekwam het volk? De lasten, in stede van te worden verminderd, werden verzwaard; invoege dat de begrooting van uitgaven, onlangs aan de Kamer overgelegd, voor de dienst van 1848, meer dan 71½ millioen gulden bedraagt, door drie millioen ingezetenen op te brengen; terwijl het budget van het oorspronkelijk koningrijk der Nederlanden, vóór de Belgische scheiding, ter naauwernood die som bedroeg.

« Bedenkt men, dat de Nederlander, behalve deze belastingen, door den staat geheven, nog eene menigte andere provinciale, stedelijke of gemeentelijke lasten opbrengt, dan zal men zich niet verwonderen over de verarming van een land, weinig door de natuur begunstigd, en hetwelk zijne welvaart was verschuldigd aan de groote ontwikkeling van zijnen handel, ondersteund door eene strenge spaarzaamheid.

« Het kon dus niet anders, of bij meerdere en meerdere afneming des handels, ten gevolge dier buitenlandsche mededinging, en terwijl de regering gestadig voortging met het volk meer uit te putten, — het kon niet anders, of het pauperismus moest toenemen bij den dag; en, terwijl men in 1830 één bedeelde arme op vijf inwoners telde, telt men er thans één op vier. De landverhuizing, vroeger in Nederland onbekend, is er thans aan de orde van den dag. Gansche familiën van landbouwers, ouders, kinderen en grootouders verkoopen hunne eigendommen, soms ter waarde van 50,000 franken, om zich in Amerika te gaan vestigen; terwijl een goed getal Hollandsche rentenjers in Duitschland, België, Frankrijk, hetzij een nieuw vaderland, hetzij eene aangenamer en minder kostbare woonplaats gaan zoeken.

« Het is niet alleen de buitenmatigheid der belastingen, die zoo veel Nederlanders uit het vaderland verdrijft, — ook de burgerlijke en godsdienstige onverdraagzaamheid des bestuurs draagt daartoe bij: eene onverdraagzaamheid, die zelfs hunne rijke koloniën voor hen sluit; want, steunende op het Mahometismus, hetwelk het in Azië openlijk begunstigt, stelt het bewind er volstrekt geen perk aan zijne autocratie. Koopman, fabrikant, planter, ambtenaar, alwie het ongeluk heeft den stedehouder des konings te mishagen, wordt uit Java verdreven, zonder eenigen vorm van proces. Onlangs zag men eenen eerwaardigen bisschop uit zijn kerspel verjaagd, door een bloot dekreet van den gouverneur-generaal, en, op een schip gebragt, in Holland terugkomen, waar hij tot nog toe te vergeefs reclameerde tegen de tirannij, waarvan hij het slagtoffer was.

« In de Kamer putte eene kleine vaderlandslievende minderheid zich uit in pogingen om eenige verligting te bekomen voor het lijden des volks, en om aan de natie vrijzinniger instellingen en wezenlijker waarborgen te verschaffen. De regering bleef voortdurend beschikken over eene talrijke meerderheid, even schijnheilig in hare woorden, als onderdanig in hare gevoelens; het gelukte aan het bewind eenige der uitmuntendste leden van de nationale vertegenwoordiging te verdringen, bij voorbeeld den hoogleeraar der Leidsche universiteit, den heer THORBECKE, terwijl het anderen met slijk liet werpen door een bezoldigd blad, aanvankelijk geschreven door eenen voormaligen Italiaansche galeiboef (*forçat*), daarna door eenen Franschman, die de vrijzinnige beginsels, welke hij in Frankrijk had verdedigd, verloochende, en, eindelijk, ten huidigen dage, door een armoedigen Belg (*un pauvre hère Belge*,) die in zijn land geen brood vond.

« Eenparig, intusschen, met uitzondering slechts van twee bladen der residentie (het *Journal de la Haye* en de *Nieuwsbode*) bestreed de pers het ministerie, zamengesteld deels uit politische afvalligen, gelijk de baron SCHIMMELPENNINCK, weleer vertegenwoordiger van de oppositie, en een voormalig Amsterdamsch advokaat, de heer VAN HALL; deels uit belagchelijke nulliteiten, gelijk de heer DE LA SARRAZ, oud-kolonel der artillerie, bekend door zijne droevige verdediging van Mons, tijdens den Belgischen opstand, en die thans de buitenlandsche zaken bestuurt, tot algemeene verontwaardiging des lands. Het bewind, verwoed over de verwijten der onafhankelijke pers, wierp zich op dezelve (*se rua sur elle*); nooit zag men in Holland zoo veel processen aan de dagbladen aangedaan. Eerst was het een Groningsch blad, *de Tolk der Vrijheid*, hetwelk viel onder de veroordeeling, tegen zijne redacteurs uitgesproken. Eenige kleine, voor het volk geschreven bladen, werden gesupprimeerd; hunne schrijvers, in hechtenis genomen, moesten een jaar lang hunne vrijheid ontberen, totdat een arrest van het hof van Holland hen vrijsprak van de beschuldiging. Daarop werd de uitgever der *Kamper Courant*, de heer VAN HULST vervolgd, veroordeeld en gevangen gezet wegens eene scherpe kritiek der voorlaatste troonrede; de *Arnhemsche Courant*, eveneens vervolgd wegens hare kritiek derzelfde troonrede, is nog bezwaard door eene veroordeeling van het Hof van Holland waartegen hij zich in cassatie heeft voorzien (1). Daarna kwam de beurt aan het *Journal du Limbourg*. De uitgeefster van de *Vlissingsche Courant* pleit in appel van een vonnis, hetwelk haar in eerste instantie veroordeelde. De heer VAN BEVERVOORDE, de energieke uitgever en redacteur van twee bladen, die te 's Gravenhage verschijnen, het eene, in het Fransch, onder den naam van *Asmodée*, het andere, in het Hollandsch, onder dien van *de Burger*, na eene gevangenisstraf te hebben ondergaan, zag zich onlangs op nieuw vervolgd wegens zijne bladen. De *Noord-Brabander* heeft almede eene dagvaarding ontvangen, en de heer markies DE THOUARS werd, gedurende de laatste wintermaanden, uit zijne woning gerukt, geboeid, en, ziek als hij was, op eene kar, van Hees naar 's Hertogenbosch vervoerd, eveneens wegens eene beschuldiging van pers-misdrijf.

« Zal men zich dan verwonderen over de ontevredenheid der massa's en over den haat, dien eenige gemoederen verbitterde, tegen een achteruitgaand en onderdrukkend bestuur, hoovaardig jegens de natie, kleinmoedig tegenover den vreemdeling? De dynastie zelve.....

« Terwijl men in het eene blad vraagt: of het noodzakelijk is, dat de Nederlander zijne koningen aanbidde, verheerlijke, beminne, — verwondert men zich in een ander over de langmoedigheid der volken onder sommige vorsten, terwijl Engeland, Zweden, Frankrijk en België bewezen, dat men zeer wel zonder deze of gene dynastie kan leven, en dat vrijere instellingen gewoonlijk slechts van eenen nieuwen vorst worden verkregen.

« Overigens bewijzen de matiging en de voorzigtigheid, welke, vooral sints eenigen tijd, in de redactie van zoodanige artikels doorstralen en dezelve tegen veroordeelingen beveiligen, dat het geene ijlhoofden zijn, die de Hollandsche pers besturen. Deze voorzigtigheid deed zich inzonderheid opmerken in de wijze, waarop de dagbladen aanspoorden tot het oprigten van « constitutioneele genootschappen," die eenen grooten reddingsband moesten vormen, en wier eerste pogingen zouden strekken tot ondersteuning der onafhankelijk pers en der vervolgde schrijvers.

Men oordeele, of zulk een staat van zaken de tofredenen bevestigt, welke de ministers in de Kamers houden, en welke zij er den Koning in den mond leggen!

« Wat ons betreft, wij zijn overtuigd, dat, wanneer er thans kalmte in Holland heerscht, het de kalmte is, welke den storm voorafgaat," enz.

—

Het *Journal de la Haye* heeft in lang geen teekenen van inspiratie gegeven. Zal *men* het opzigtens van bovengemeld artikel niet iets laten plaatsen, hetwelk *men* wenscht, dat buitenlands worde bekend gemaakt? (*Arnh. C.*)

(1) Dat artikel schijnt geschreven, vóór de vrijspraak van den Hoogen Raad.

ADVERTENTIEN.

§ § Heden overleed tot onze bittere droefheid ons § jongste Dochtertje *WILHELMINA CHRISTINA*, in den jeugdigen ouderdom van ruim zes maanden.

VLISSINGEN, den 17. April 1847.

W. G ZANTVOORT.
E. ZANTVOORT, geb. ROCHAT.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

April 1847.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
				Dingsdag	20,	's mr.	7½ ure.
Woensdag	21,	's mr.	4 ure.	Donderdag	22,	«	9½ «
Vrijdag	23,	«	5 «	Zaturdag	24,	«	11 «
Zaturdag	24,	«	6½ «	Zondag	25,	m.	12 «
Zondag	25,	«	7 «	Dingsdag	27,	[illegible]	[illegible]
Dingsdag	27,	«	8½ «	Woensdag	28,	«	4 «
Woensdag	28,	«	9 «	Donderdag	29,	«	4 «
Donderdag	29,	«	9½ «				

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 17. April. Sedert den 15. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Familien Haal, R. Reede, Oostzee, Rosalie, J. Odenwaard, Stettin, beide rogge; de Comeet, D. N. Zirk, Neporier, garst; Jeanaette, G. J. Otter, Bremen, Tederica, E. Lange, Wolgarst, beide Rogge; Johanna, J. Jorissen, Tonningen, garst.

- Gisteren arriveerde alhier Zr. Ms. stoomschip Cycloop, met manschappen van het Nieuwe Diep; is tegen den avond weder naar zee gestoomd.

MIDDELBURG, den 16. April. Heden zeilt naar zee het barkschip Mercurius, kapitein W. Veeneman, naar Batavia.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

- Mijnheer..... ik kan geen geschreven letters lezen.
- Neen! het gedrukte moet gij lezen.
- Ah zoo!... o juist!... Hampstead staat er op.
- En aan den anderen kant.
- Aan den anderen kant?... o ja!... dat is... laat zien.... daar staat.... Lon.... den... op.
- London!..... goed, leg maar op de tafel..... hebt gij port betaald?
- Ja, mijnheer!
- Wanneer ik opsta zal ik het u terug geven.

Dus wanneer hij niet opstond, kreeg de meid de voorgeschoten port ook niet terug. Slim genoeg.

Oogenblikkelijk sprong hij uit zijn bed, brak den brief open, en wist na de lezing daarvan, dat hij binnen eene week op zijn kantoor moest wezen, dewijl zijn patroon groot verlet om hem had, en zich in geval, dat hij niet kon komen, van een ander zou voorzien.

Die tijding werd oogenblikkelijk aan Smelton medegedeeld; van al de Hampsteadsche vrienden werd een teeder afscheid genomen, doch Mary Vernan voor slechts korten tijd vaarwel gezegd.

- Het is tijd! riep Smelton drie dagen na de ontvangst van gezegden brief. Nu werd de meid en den koetsier elk een goed stuk geld in de handen gestopt; Harri stapte in het rijtuig, en de beide logeergasten zeiden Hampstead adieu. Hun weg liep langs het huis van Vernan; ligt valt het dus te begrijpen, dat de beide reizigers door Mary werden begroet, ja, toen Harri na verloop van vijf minuten nog eens omkeek, zag hij hoe zij uit het venster met haren zakdoek wuifde.

De tranen rolden hem langs de wangen.

De reis leverde niets merkwaardigs op; maar dewijl zij bij uitstek spoedig in Londen kwamen, maakte Harri de opmerking, dat zij bij hunne heenreis stellig zeer veel moesten omgereden hebben. En dit werd ook geheel door Smelton beaamd, die er echter bijvoegde dat dit louter geschied was, om Harri onwetend te houden over de nabijheid van den spoorweg.

Spoedig arriveerden zij weder in de Polandstreet. Door het geheele huisgezin, zelfs door den hond en de kat, werden zij verwelkomd. Harri's moeder drong er met alle geweld op aan, dat mijnheer Snelhond - ze was alweêr den naam vergeten - zou blijven eten, maar gelijk ieder ander, die eene maand uit logeren is geweest, bij zijne terugkomst liever dadelijk naar zijn eigen huis gaat, deed ook Smelton zulks liever; en bedankte dus vriendelijk voor jufvrouw Jacksons gulhartigheid.

Bij het uitpakken zijner goederen vond Harri in een zijner rokzakken een albumblaadje, en kon maar niet begrijpen, wie er dat ingestoken had, te meer omdat er onder het vierregelig daarop geschreven versje, ook geene naamteekening stond. Eindelijk meende hij dien rok aan gehad te hebben, toen hij bij Vernan eene visite maakte, reden genoeg, om er uit af te leiden, dat Mary het er destijds had ingestoken. Daar hij evenwel geen album had, werd er den volgenden dag een gekocht, de dierbare papieren schat er ingelegd, en een blaadje met zijne handteekening en eene toewijding aan Mary Vernan, per post aan zijne beminde toegezonden.

Emma, de zuster van onzen held, die wij eigenlijk reeds lang eenen naam hadden moeten geven, hield niet op, om haren broeder te bewegen, iets van zijne avonturen aan hare nieuwsgierigheid mede te deelen, om haar en hun beider ouders te zeggen, wat hij gepraat, gezien, gehoord, gevoeld, geproefd en geroken had. Harri beloofde dit.

Tegen den avond kommandeerde de oude heer Jackson eene fijne flesch; de oude jufvrouw kwam met een tulband voor den dag en Emma met glaasjes en een blaadje. Aldus voorzien van alle benoodigde middelen ter opscherping van gehoor en geheugen, zette het viertal zich in eenen kring rondom de tafel, en de zoon begon zijn verhaal. Hij zeide dat hij eene redevoering had gehouden, dat hij uit jagen geweest was, gevischt had, een vuurwerk had afgestoken, eene soirée musicale had bijgewoond en.... een meisje had opgedaan. Hij maakte zijne ouders rondweg met de familie-betrekkingen en den stand van dat meisje bekend, en zijne ouders, rekenende dat hij oud en wijs genoeg was om eene verstandige keuze te doen, gaven hem voluit hunne toestemming.

Niet lang daarna schreef hij op zijn kantoor weêr even druk als vroeger, doch zat nu en dan in diep gepeins verzonken, waardoor de loopjongen, die voor zijne jaren slim genoeg was, begreep dat er iets bijzonders met mijnheer Jackson moest gebeurd zijn.

Omstreeks een jaar later schikte hij zijne zaken in orde, en trad met wederzijdsche ouderlijke toestemming burgerlijk en kerkelijk in het huwelijk met Mary Vernan. Als wij ons niet vergissen, wonen zij thans in eene der straten van de City - de juiste naam is ons onbekend - en leven in eene gelukkige harmonie; terwijl hunne vereeniging ook reeds door een aantal spruiten gezegend is. De oude heer Jackson leeft ook nog, doch lijdt voortdurend aan de jicht.

Harri's moeder stierf kort na het huwelijk van haren zoon. Zoo iets ziet men wel meer.

Zijne zuster trouwde met Jastink, en doet nog op dit huidige oogenblik eene reis met haren echtgenoot door Frankrijk, Spanje, Zwitserland, Italië, en over Duitschland en Nederland naar hun geboorteland terug.

Smelton en Annet leven ook vereenigd door den zachten huwelijksband en zijn op de meeste bals en diners te vinden; terwijl Price steeds van de rente zijner twee millioen leeft.

Rothman is vier jaren geleden verdronken, terwijl hij eenen stevigen baars ophaalde.

Maronier kocht: Taming of the Shrew, van Shakespeare, handelde volgens de daarin medegedeelde voorschriften, en..... maakte zijne egâ tot het zachtste en liefste vrouwtje van de wereld.

De oude Vernan eindelijk, leeft nog in Hampstead, en bezoekt tweemaal 's jaars zijne kinderen en kleinkinderen. En of het matigheids-genootschap er nog bestaat, is ons onbekend; zoo veel is echter zeker, dat Vernan er geen Directeur meer van is.

(De Echo.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BEEREN.